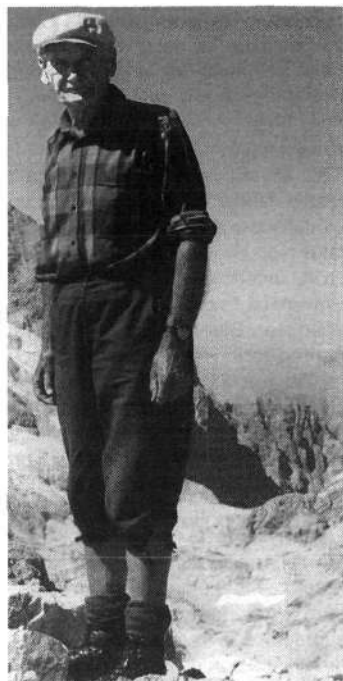

društvene
noviceJanko Šilar
osemdesetletnik

Poudariti je treba, da je to čisto prava revija, natisnjena v 1000 izvodih, kar nikakor ni zanemarljiva številka glede na to, da zavzema območje delovanja društva »Bilo« (vrh Bilo gore) le manjši del koprivniško-križevačke županije.

V tej jubilejni številki **dr. Željko Poljak** piše o 120. obletnici hrvaške planinske organizacije, **dr. Božidar Nagy** v članku »Planinec Stanko« opisuje mladega planinca **Stanka Kempnyja**, ki je v 20. letu življenja umrl v prometni nesreči, spomin nanj pa je ohranjen v imenu Planinskega društva Stanko Kempny v Zagrebu.

Prof. Mira Šincek je svoj poetični prispevek »Moji prijateljici gori« posvetila zamišljenemu pogovoru med soncem in goro. Izredno je zanimiv intervju urednika **dr. Milivoja Kovačiča** s **Krešimirom Kaiserbergerjem** o čilenskih Andih. Krešimir Kaiserberger se je namreč rodil v Koprivnici leta 1929 in je kot sin Nemca še kot deček leta 1944 s starši zapustil Koprivnico ter se šolal in potem zaposlil v čilskem mestu Valparaisu. Njegove gore so bili Andi.

Tomislav Pavlin iz PD Stanko Kempny je opisal planinski »križev pot« v okolici Koprivnice. Zagrebška planinka **Denka Špralja** ob svetovnem dnevu čistih gora 26. septembra 1995 opisuje čiščenje Medvednice in se upravičeno jezi, »ko po gozdnih cestah različne neodgovorne organizacije in posamezniki vozijo smeti v gore, planinci pa se lahko samo zgražajo, ko vsakokrat gledajo vse večje kupe, ki so jih prisiljeni pospraviti, da ne bi brez moči hodili mimo teh nesnag v zavarovanih območjih«.

Urednik dr. Milivoj Kovačič je v tej številki zagotovil dve strani tudi mlademu planincu **Zoranu Vinkoviću**, učencu sedmega razreda osnovne šole, ki je opisal izlet mladih planincev društva Bilo po Hrvaškem Zagorju, sam urednik pa se je z nekrologom poslovil od planinca-seniorja **Vilka Igrića** (1911—1995), izredno zaslužnega za planinsko gibanje v Koprivnici.

Naj poudarimo še to, da je vse božične vinjete za to številko Bilogorskega planinarja narisal in jih daroval **Josip Gregurić**, slikar iz Koprivnice.

Bilogorski planinar izhaja trikrat letno, naročiti pa ga je mogoče na naslovu: Bilogorski planinar, 48000 Koprivnica, HR.

Tomislav Jagacić

Pozabljena bodo naša pota po stenah in grebenih, ostali pa bodo čudoviti spomini na prijateljstvo z gora.

Janko Šilar se je rodil marca 1916 v železničarski družini v Bohinjski Bistrici. Izučil se je za ključavničarja. Vojaški rok je služil pri letalcih v Beli crkvi in se potem zaposlil v Železarni Jesenice. Od leta 1941 je bil aktivist OF, od pomladi leta 1944 pa terenec NOB. Po osvoboditvi se je spet zaposlil v Železarni Jesenice kot skupinovodja oziroma delovodja, na tem delovnem mestu pa je delal vse do upokojitve.

Ves svoj prosti čas je namenil dejavnostim v gorah. Že kot deček je presmučal vse bohinjske hribe. Kot »zelena« sta s **Stankom Koblarjem** preplezala več težavnih smeri v Poncah, Široki peči, Šipku in Triglavu.

Z Jankom in Slavkom smo se prvič srečali v severni steni Triglava. Postali smo si dobri prijatelji, največkrat v skupni navezi.

Plezali smo takratne težke smeri pri nas, na primer v severni steni Široke peči, severni steni Špika, Šinkovo v Frdamanih polcah, severovzhodni raz Jalovca, Hudičev steber, Skalaško v Škratlaci, Skalaško v Triglavu, Jožev steber v Triglavu, Herletovo v Ojstrici in mnogih drugih. Seveda se nismo omejili le na ponavljanje — vsa leta smo beležili nove smeri v Oltarjih, Rokavih, Široki peči, Kukovi, Špiku, Rušici, Rogljici, Stenarju, Kotovi špici, Pelcu, Srebrnjaku itd. Tudi veliko zimskih smeri je bilo med njimi.

V Čvrnsnici in Durmitorju smo preplezali zelo veliko novih smeri.

Tudi v tujih gorah je bil Janko poleg tako v širših kot v ožjih odpravah: Gesäuse (raz Rossskuppe, Haindlkarturm), Lienški Dolomiti (laserzkante), Glockner (Stüdlgreben, Palavicini), Zahodni Julijci (severna Belopotoška, severna stena Montaža), Dolomiti (Zinne, Pelmo, Tofane itd.), Centralne Alpe (Les Droites, Whimperjev kuloar v Aig. Verte, Matterhorn, Wiesshorn, Ala-

linhorn, prečenje Dent Blanche, Welzenbachova v Breithornu, Sas Maior, Cimone della Pala itd.). V Pirenejih je plezal v Pic Aneto, na Korziki Monte Cinto in Muffrella — in še bi lahko naštevali, vendar bi bilo to predolgo. V zadnjih letih sva »prehodila« tudi Župancičevo PP (Planica — Pokljuka), ki zahteva dobro poznavanje naših Julijcev.

Bil je odličen inštruktor mladih alpinistov na različnih poletnih in zimskih tečajih in taborih. Kot vodnik je bil na vseh pohodih železarjev in spominskih pohodih na Stol.

Sodeloval je pri vseh delovnih akcijah PD Jesenice za novogradnje ter popravila planinskih koč in bivačkov. Bil je zelo aktiven markacist in izvedenec za nadelavo novih poti v gorah.

Za svojo dejavnost v službi, v NOB in še predvsem v gorništvu je prejel številna odlikovanja, več državnih ter srebrni in zlati znak PZS in PSJ.

Janko nam je bil in nam je še vedno vzor delavnosti, natančnosti, poštenosti, prijateljstva in skromnosti.

Kljub osmim križem je še zelo vitalen in mladosten, tako da mu tudi zahtevne gorske ture ne delajo nobenih problemov.

Prijatelji z gora mu želimo še na mnoga uspešna, zdrava leta!

Janez Krušič